

השחקן המצרי עומר שריף

בראיון מיוחד ל"העולם הזה":

זהו סיפורו של אברהם שטאמפף (30), סוחר-שטיחים תל-אביב, חבר נבחרת הברידג' הישראלית שנמלה חלק באולימפיאדת הברידג' שנערכה בתורש יוני כי עיר-הנופש הצרפתית דוביל:

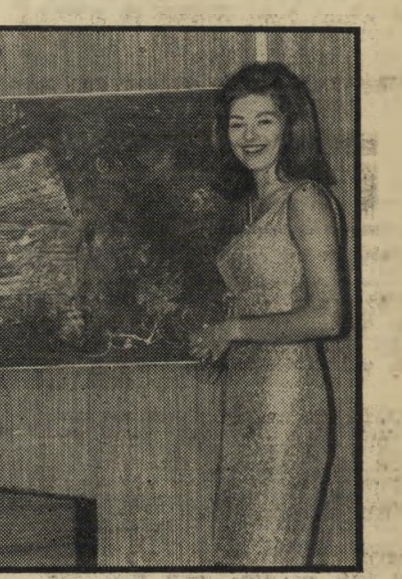
כאשר הגיעה נבחרת הברידג' הישראלית לדוביל, התברר לנו כי המשחק הראשון שלנו צריך להיערך, לפי התוכנית, נגד נבחרת מצרים. אך נבחרת ערבית לא הסכימה להתמודד, באולימפיאדת הקודמות, נגד נבחרת ישראלית. אולם הפעם רוחו שמור עות שהמצרים יסכימו לשחק נגדנו. בראש המישלחת המצרית עמד, כמו תמיד, שחקן-הקולנוע המצרי עומאר (ד"ר דיוואג) שריף. הוא מימן את בואה של המישלחת, ממצרים. כפי שסיפר לנו בעצמו, אחרי-כך, הוא הסכים לשלוח את כרטיסי-הנסיעה - בתנאי מפורש שהשחקנים המצריים ישחקו גם נגד הנבחרת הישראלית. אבל המצרים לקחו את הכרטיסים, באו, ואז הודיעו לו כי הם מצטערים. הם מוכנים,

מי שמע את ידיעת קול ישראל על פתיחת כנס הרפורמים, יכול היה להתרשם מן הדברים התקפים שאמר לוי אשכול על שתי המגמות הקיימות בקרב התנועה הרפורמית: "מגמת ההתבוללות" והמגמה הלאומית. היתה לזה רק צורה אחת: ראש הממשלה בכלל לא אמר את הדברים. הם הופיעו, אומנם, בנוסח המוכן-מראש של הגאון, אך כשעלה אשכול על הדוכן, הבינו כנראה כי הדברים על ההתבוללות מעליי בים, והדברים על ההגנה הלאומית פשוט אינם נכונים. לכן, תוך כדי דיבור, סטה מן הנוסח, דיבר על "ההתבוללות" מעליי במצוין" במקום על "התבוללות", ועל "מגמת ציון" במקום "המגמה הלאומית". כתבי קול ישראל לא הספיקו, כנראה, לשנות את הנוסח שלהם. בכלל, קול ישראל דואג לאשכול, כאשר קרא אשכול בכנסת את הודעה על העניינים בממשלה, התחיל שוב לגמגם, כשהוא מתקשה להחליט אם להגיד "סעיף שניים" או "סעיף ביי"ת". גיגום זה נעלם לגמרי משידור-הגאון בקול ישראל. בהזדמנות אחרת ליהיה מאזין קול-ישור, אגל, היום הזה, את לוי אשכול בסניור בגבעת-המיתר בירושלים. תיאור הסניור עצמו הושמע מפי כתב. הקטע היחיד ששריף דר מדבריו של אשכול היו גרונותיו ונני שותיו במנהל הכללי של משרד-השיכון, דורך מנהל, על שעבודת תכנון-הבנייה במקום על הושלמה בזמן. אשכול הקשיב בחוסר-סבלנות להסבריו של טנה, העיר אחרי-כך בטון תקיף: "כל אלה סיפורי-סבי תא" אחרי זה כבר אי-אפשר לומר שראש הממשלה אינו אדם תקיף. בעת שהשר למלא תפקיד, מנחם בגין, שהה בסניור ממו של בארצות-הברית, היה ממלא-מקומו במ"ה שנה חברו לגח"ל - השר ללא-תיק יוסף ספיר. ספיר טיפל אז בכל העניינים שבתחום טיפולו של בגין. כשהתעוררה או הבעיה איזה תואר נושא ספיר, הציע חב"רו, חיכ הגח"ל יוסף סרלין: "ספיר הוא עכשיו שר בלי שני תיקים". בחוג בית שני, השבוע, הופיע מוכירה-המישנה של מע"י, שמעון פרס. בתום הרצאתו על המצב המדיני והביטחוני, השיב פרס לשאלות הנוכחים. מה תעשה ישראל כאי שר יביעו המצרים את הסכמתם לנהל עימה משאומתן ישרי? שאל אחד הנוכחים. פרס התחיל להשיב: "זה יהיה רע מאוד...". ואז הפסיק את דבריו וחזר בו: "זו תשובה בלתי-הוגנת כלפי השואל, אבל בכל אופן זאת תהיה בעייה קשה מאוד."

דין מוחא-כף לאיבי

דבר כזה יכול להתרחש רק בישראל, מדינת האבסורדים. היה זה בהצגת-הבכורה של סירטו של אורי זוהר, כל ממזר

באופן אישי, לשחק נגדנו - אבל קיבלו הוראה האוסרת זאת עליהם. שריף ניסה מייד לשל את המישלחת הלבנונית לשחק נגדנו, במחשבה שאם נשחק עם הלבנונים, יסכימו גם המצרים. רק חמש דקות לפני התחרות התברר סופית, שאף אחד מהשחקנים הערביים אינו מוכן לשחק עימנו. אבל מישחק הברידג' הבינלאומי נגד נבחרת מצרים התקיים בכל זאת, באופן סימלי. עומאר שריף הופיע לבדו, יושב ליד שולחנו, ואחד משחקני הנבחרת שלנו, הר"ר ניסן ראנד, ביוכימאי מאפקה, ייצג גם הוא את מצריים. עומאר שריף דיבר עימנו בחופשיות,

נפמח נורים ואשתו עם גינצבורג ויצירתו תערוכה חדשה לדיפלומטים

מלך. לא היתה זו הצגה למוזונים אלא הצגה שנתרמה לחוג ידידות בית-החולים ז'נ'השומר, בראשותה של אשת שרה-ביט חוק, רות רייך. הכרטיסים נמכרו במחיר של 50 לירות כל אחד. אורת-הכבוד בסרט היה אייבי נתן, שבהתערבותו הי אישית של שרה-מישנה, אליהו ששון, קיבל חופשה מיוחדת מכלא מעשיה, כדי להיות נוכח בהצגה. בתום-ההקרנה עלה

דן את ששון אם הוא שמח על-כך שמל-חמשי-שתי-הימים מנעה את התפטרותו מתפקיד שרה-מישנה, השיב לו ששון: "תשאל אותי אם אני שמח בכלל להיות שרה-מישנה טרה?" ששון שגם מינויו לתפקידו התלונן על היעדר סמכויות השיב, כי במוצת הזמן למד להסתדר ולשלוט על העניינים - גם מבלי שיהיו לו סמכויות. אגב, בהק שר זה אפשר לספר כניחה שנופצה בין

עומר שריף (שלישי משמאל) מתחבק עם ישראלים בדוביל

הפליטים לפני הכרה מצרית בישראל. בחודשים הקרובים מתכונן שריף לבקר במצרים. הוא יודע שהוא צפוי למאסר, בשל קשריו עם יהודים וישראלים, בשני העולמות בהם הוא חי: עולם-הסרטים ועולם-

בשנה הבאה אבוא לישראל

אמרתיו לו שראיון עברו עיתון, הנלחם למען הבנה יהודית-ערבית, עשוי לסייע לעניין. רק אז הסכים עומאר שריף להצטלם עם חברי המישלחת הישראלית. בתום האולימפיאדה פגשתי שוב את שריף בפאריס. הלכנו יחד למועדון אליזה, לשחק ברידג', או דיבר שריף הרבה על פוליטיקה. "באופן כללי", אמר, "נחלקים המצרים לשניים. הניבועים מדעת שונאים את ישראל, מאחר שהם מוסתים. האינטליגנציה הגיעה להכרה שאין פיתרון צבאי לסכסוך ויש להגיע להסדר של שלום". כאן הצהיר שריף בבירור: אין לדבר על משאומתן לנסיגה ועל פיתרון לבעיית

עובדי משרד-המישנה, מייד אחרי שששון עבר לשם ממישרד-התואר, בו עסק בעיקר באספקת טלפונים לכל מבקש. יום אחד, סיפרו העובדים, בא אליו מכר ושאל אותו כיצד אפשר להשיג שוטר. "אין בעיות", השיב ששון, "אתה משלם 850 לירות, אנחנו רושמים אותך בתור ואתה מחכה עד שיהיה לך קו!". יריד המיזרח, שנעלם לא-מכבר, בכלל רק תצוגות מיסטריות ותע-שייתיות. אולם בביתן האמריקאי ביריד, ש נוהל בידי הנספח המיסטרי של שגרירות ארצות-הברית בישראל, צ'סטר נוריס, נערכה גם תערוכת-ציורים של צייר ישראלי ידוע, ציוריו של הצייר הצעיר יעקב גינצבורג הוצגו בחדר-המישורדים של הביתן האמריקאי. זה קרה משום שגורמים התלהב מציוריו של גינצבורג, החליט לאמ-צו ולעודד את כל הסגל הדיפלומטי ביש-ראל להכיר את ציורי היודאיקה של יעקב. למטרה זו הוא גם עורך בעוד שבועיים מסיבת-קוקטייל דיפלומטית לכבודו של גינצבורג, ושם יהיו נוכחים גם שגריר אר-צות-הברית, זולורת ברבור, השגריר הגרמני, רולף פאולס, השגריר הבריטי, מייקל הראו והשגריר השבדי, בו סיגבאן. בינתיים נרכשו מרבית תמונותיו

אינטימי...

מייד אחרי שנשטש צה"ל ועבר להנ-הלת הסוכנות היהודית, התחיל אלון-מישנה מררכי ("מורלה") בראון, לשעבר קצין-חינוך ראשי בצה"ל, לגלות התעניינות בכל תחומי-החיים האזרחיים. כך, למשל, אירע בשעת הארוחה החגיגית שנערכה במלון השרון, לרגל הופעת ספרה-הגבורה, בהוצאת יוספה רוזנזפט. בראון, שישב ליד ה-שולחנות, גילה לפתע התעניינות ביהפיה שישיבה בשולחן סמוך. העובדה שלאחרונה גילה את דתו היהודית והפך ליהודי מאמין לא הפריעה לו להאמין גם ביופיה הנשי. הוא לא פסק לשאול את האלופים שמטביבו מי הנערה. לבסוף גילו לו, כי המדובר הוא בשחקנית יהודית סולה. כשביקש הוא מאחד הנוכחים לערוך לו הכרה עימה, ה שיב לו זה: "תעשה את זה בעצמך!". במשך שלושה חודשים הסריד אלמוני את כתבת ידועת אחרונות, לבורה נמיר. הוא היה מטפן אליה בחצויה מניח לה

גלויות מתחן דלתי-ביתה ועוקב אחריה בי רחובות. הדבר הפך לדבורה ולבנה ל-סיוט. השבוע, אחרי מצוד של המישנה, נתפס האלמוני ונעצר. הוא התגלה כצבי גלב, טיפוס מזכר למישנה, שהפך לו לנוהג להסריד עיתונאים. נשואי השבוע היו נשואיו של היפה בדיילי אל-על, גרשון סמשק, כסוף-השיער. גרשון נשד לאשה את חני רפאלי, גרושתו של הכדורסלן לשעבר פתק אלוני, שקיבל מאביה של אשתו, אחד מעשרי-ההלומים בישראל, 20 אלף לירות דמי-כופר. מסתבר, שבינתיים הפכה חני לחסנית יותר: מספרים שהיא וגרשון עמדו על המקח בקשר לכל הוצאת החתונה. טענות-צידיים רומנטית נגד-כה השבוע בדיסקוטק סאני, נעליד בעליו יורם יודוביץ, לקראת נשואיו לרחל צוורן. מטרת-המסיבה: כיבוד מועדון-הצי-ידיים בחזיר-בר אותו צלו על שיפור. האם זה דמז להישגו הרומאנטי של יורם?